

Jakobe. Naar han sad i sin Baad og lod sig gennembage af Solen, eller naar han laa og strakte sig i Skyggen paa sin Yndlingsplads oppe under Skovbrynet, ønskede han undertiden, at hun havde kunnet dele disse Dages Sommerglæde med ham. Hun vilde sikkert ogsaa have haft godt af at aande Strandvejsstøvet ud af sine Lunger; hun havde igen i den senere Tid set saa overnervøs ud. Men saa kom han til at tænke paa, at hun vistnok vilde betakke sig. For et Planteliv som det, han i disse Dage førte, havde hun slet ingen Smag. Saadan at ligge ganske stille med Hænderne under Nakken og lade Tankerne drive med Skyerne ud i det bundløse Blaa og føle sit eget Væsen ligesom hensmelte og opgaa i Uendeligheden, — det var en Art Nydelse, hun aldeles ikke forstod. Hun havde engang i et af sine Kærlighedsbreve til ham brugt det Udtryk om sit Sind, at det var hvileløst som Havet. Det passede.

Forresten var der ogsaa for ham selv noget nyt i denne Følelse af Andagt overfor Naturen. Da han var Dreng, havde Skoven og Engen kun været ham en herlig Tumbleplads, der frembød Mulighed for al Slags eventyrlig Oplevelse. Siden havde han overhovedet aldrig haft Lejlighed til at falde til Hvile i den lykkelige Feriestemning, der var nødvendig, for at man skulde kunne ligge saadan udstrakt paa en grøn Skrænt og føle sig som Centrum i Verdensrummet. — Naa, Herlig-